

Rapport

Datum: 16 februari 2005
Rapportnummer: 2005/043

Klacht

De Belastingdienst heeft op 7 februari 2003 ten laste van mevrouw X (belastingsschuldige) een trekker verkocht.

Verzoeker - die naar zijn zeggen eigenaar van de desbetreffende trekker was - klaagt erover dat de Belastingdienst/Noord/kantoor Groningen hem, indien verzoeker de eigendomsrechten van de trekker zou aantonen, slechts de executieopbrengst van € 200 als schadevergoeding heeft aangeboden. Volgens verzoeker vertegenwoordigt de trekker een waarde van € 4.000 en heeft hij derhalve recht op een hoger bedrag aan schadevergoeding.

Beoordeling

I. Inleiding

1. Op 26 maart 2002 legde de Belastingdienst/Particulieren/Groningen (per 1 januari 2003: de Belastingdienst/Noord/kantoor Groningen; hierna: de Belastingdienst) ter invordering van een openstaande schuld op een aanslag inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen over het jaar 2000 ad € 565,31 ten name van mevrouw X, beslag op (onder meer) een trekker van het merk Volvo type BM T 430 (bouwjaar 1980). X voert sinds 1 september 1998 een gezamenlijke huishouding met verzoeker en staat sinds 1 april 1999 op het adres van verzoeker te Diever ingeschreven.

Omdat er niemand op het adres van X en verzoeker aanwezig was, werd door de Belastingdienst een afschrift van het proces-verbaal "Beslag op roerende goederen" achtergelaten in een gesloten enveloppe. Als verkoopdatum van de inbeslaggenomen goederen werd 25 april 2002 genoemd.

2. Op 9 april 2002 ontving de Belastingdienst een brief waarin X liet weten vanaf mei 2002 haar belastingsschuld in termijnen te willen betalen. In reactie hierop stuurde de Belastingdienst haar bij brief van 11 april 2002 een formulier inhoudende een verzoek om een betalingsregeling en uitstel van betaling.

Op 14 mei 2002 ontving de Belastingdienst een (ingevuld) formulier inzake een betalingsregeling voor de onderhavige aanslag ten name van X. Op dit formulier was door verzoekers gemachtigde bij de rubriek "Bank-/girorekeningen, spaargelden, contact geld" aangegeven dat verzoeker onder bewind staat.

Dit verzoek werd door de Belastingdienst afgewezen.

3. Bij brief van 12 juni 2002 liet de gemachtigde van verzoeker de Belastingdienst onder meer weten dat hij bewindvoerder van verzoeker is en dat hij geen toestemming gaf het

spaartegoed van verzoeker door de Belastingdienst aan te wenden voor de betaling van de belastingschuld van X.

4. Op 29 januari 2003 werd door de Belastingdienst bij proces-verbaal een nieuwe verkoopdatum (7 februari 2003) vastgesteld. Het proces-verbaal werd wederom betekend door het afschrift in een gesloten enveloppe te deponeren in de brievenbus van het huis waar X en verzoeker woonachtig zijn. De datum van de voorgenomen verkoop werd vervolgens bekendgemaakt door het aanplakken van het biljet, waarop de verkoop werd aangekondigd, op de toegangsdeur van de woning.

Op 7 februari 2003 vond de executoriale verkoop plaats van de trekker.

5. Verzoeker stelt eigenaar van de trekker te zijn. Voorts stelt hij vóór de executoriale verkoop noch door X noch door de Belastingdienst op de hoogte te zijn gebracht van de beslaglegging en vervolgens de executoriale verkoop van zijn trekker. De gemachtigde van verzoeker stelt dat X tegen hem heeft ontkend vóór de daadwerkelijke verkoop iets te hebben geweten van de beslaglegging en de geplande executoriale verkoop.

6. Onder meer in reactie op een namens verzoeker bij de Belastingdienst ingediend verzoek om een passend schikkingsvoorstel in verband met de naar verzoekers mening onrechtmatige verkoop van zijn trekker, liet de Belastingdienst weten dat hij - aangezien er in dit geval geen beroepschrift ex artikel 22 Invorderingswet 1990 (zie Achtergrond, onder 2.), alsmede geen verzetschrift was ingediend op grond van het derde lid van artikel 435 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (zie Achtergrond, onder 1.) - ervan mocht uitgaan dat zonedig tot executoriale verkoop van de trekker ten laste van X kon worden overgegaan. Aan alle formaliteiten daarvoor was volgens de Belastingdienst door hem voldaan. Voorts deelde de Belastingdienst mee dat hem na de executoriale verkoop duidelijk was geworden dat de trekker mogelijk geen eigendom was van X. Dit viel de Belastingdienst echter thans niet meer tegen te werpen, aldus de Belastingdienst. Hij stelde bereid te zijn om verzoeker, wanneer hij de eigendomsrechten van de trekker zou aantonen, de executieopbrengst ad € 200 ter beschikking te stellen.

7. Van bovengenoemd aanbod werd door/namens verzoeker geen gebruik gemaakt.

II. Verzoekers klacht

1. Verzoeker klaagt erover dat de Belastingdienst hem, indien verzoeker de eigendomsrechten van de trekker zou aantonen, slechts de executieopbrengst van € 200 als schadevergoeding heeft aangeboden, terwijl zijn trekker volgens hem een waarde vertegenwoordigt van € 4.000. Hij stelt derhalve recht te hebben op een hoger bedrag aan schadevergoeding.

2. In reactie op de klacht liet de Belastingdienst/Noord weten dat op de Belastingdienst bij het leggen van beslag op roerende zaken niet de plicht rust om zelfstandig te onderzoeken

of zich onder de in beslag genomen zaken, zaken bevinden die eigendom zijn van een ander dan de belastingschuldige. Sterker nog, de beslagene moet zich realiseren dat het in beslag genomen object eigendom van een ander is en dat tijdens het beslagleggen aan de deurwaarder melden, of anders later de eigenaar inschakelen.

Omdat noch verzet op grond van het derde lid van artikel 435 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering tegen de executie was aangetekend, noch een beroepschrift op grond van het eerste lid van artikel 22 Invorderingswet 1990 door de Belastingdienst was ontvangen, vond de executoriale verkoop op 7 februari 2003 plaats. De executieopbrengst was volgens de Belastingdienst € 200.

Volgens de Belastingdienst heeft hij zich bij het treffen van de invorderingsmaatregelen om de openstaande aanslag van X te innen, steeds aan de wettelijke regels gehouden. Door betekening van het beslag, maar in ieder geval door de aankondiging van de verkoop aan zijn adres ("het aanplakken") had verzoeker kunnen, of moeten weten dat het te verkopen object zijn trekker betrof. De Belastingdienst mocht er derhalve van uitgaan dat de trekker eigendom was van X. Tijdens de briefwisseling, die is gevoerd na de executie, werd volgens de Belastingdienst louter uit piëteitsoverwegingen de verkoopopbrengst van de trekker aangeboden. Aan dit aanbod ontbreekt echter elke wettelijke grondslag, aldus de Belastingdienst.

3. Gedurende het onderzoek van de Nationale ombudsman liet de Belastingdienst weten dat verzoeker (alsnog) zijn eigendomsrechten van de trekker had aangetoond. Echter als er al sprake was van enige schadeplicht bij de Belastingdienst dan strekt deze zich volgens de Belastingdienst niet verder uit dan de executieopbrengst ad € 200. De Belastingdienst voerde hiertoe aan dat door de verkoop in het openbaar de waarde van de trekker op objectieve wijze was vast komen te staan.

4. In een geval als dit, waarin een klacht over een besluit van een bestuursorgaan tot afwijzing van een verzoek om meer schadevergoeding niet kan worden onderworpen aan het oordeel van de bestuursrechter, is de Nationale ombudsman bevoegd de klacht te onderzoeken en te beoordelen, maar stelt hij zich terughoudend op. In zo'n geval is immers de burgerlijke rechter de instantie die bij uitsluiting bevoegd is, bindend te beslissen over de vraag of, op grond van bepalingen van burgerlijk recht, het betrokken bestuursorgaan is gehouden om de gestelde schade te vergoeden.

5. Het redelijkheidsvereiste brengt mee dat bestuursorganen aan elk handelen, of dit nu een rechtshandeling of een feitelijke handeling betreft, het belang van het realiseren van een doelstelling moeten afwegen tegen de belangen van de burger. In het licht van het realiseren van de doelstelling mag de uitkomst van die belangenafweging niet onredelijk zijn.

6. Wat betreft de gehoudenheid tot schadevergoeding brengt het redelijkheidsvereiste mee dat het bestuursorgaan mag weigeren om financiële aansprakelijkheid voor ontstane schade te aanvaarden indien het op goede gronden zijn aansprakelijkheid betwist. In dat geval kan het bestuursorgaan het aan de burger overlaten om vragen betreffende de onrechtmatigheid van het handelen of betreffende de overige voorwaarden om de schadeclaim toe te wijzen desgewenst aan het oordeel van de burgerlijke rechter te onderwerpen. Dit is slechts anders indien de gronden en de overwegingen waarop de betwisting van de aansprakelijkheid berust, zo evident onjuist zijn dat het bestuursorgaan in redelijkheid niet tot zijn beslissing had kunnen komen. Alsdan moet de afweging van het belang van het bestuursorgaan bij betwisting van zijn gehoudenheid tot schadevergoeding tegenover het belang van de burger bij schadevergoeding worden geacht in strijd met het redelijkheidsvereiste te hebben plaatsgevonden.

7. Voor de beoordeling van verzoekers klacht is het volgende van belang.

In het kader van de invordering van een belastingschuld van X werd door de Belastingdienst op 26 maart 2002 een afschrift van het proces-verbaal "Beslag op roerende goederen" in een gesloten enveloppe achtergelaten op het adres van verzoeker en X. Als verkoopdatum voor de in beslag genomen trekker was 25 april 2002 vastgesteld. De verkoop vond op deze datum evenwel geen doorgang.

Op 29 januari 2003 werd door de Belastingdienst bij proces-verbaal als nieuwe verkoopdatum 7 februari 2003 vastgesteld (ook van dit proces-verbaal werd een afschrift in een gesloten enveloppe op het adres van verzoeker en X achtergelaten). Vervolgens werd de voorgenomen verkoopdatum bekend gemaakt door het aanplakken van het biljet waarop de verkoop werd aangekondigd, op de toegangsdeur van de woning. De executoriale verkoop van de trekker heeft op de aangekondigde datum plaatsgevonden. Op grond van het feit dat tweemaal een afschrift van een proces-verbaal op het adres van verzoeker en X is achtergelaten en aanplakking van de verkoop op dit adres heeft plaatsgevonden, is het niet aannemelijk dat X geen weet zou hebben gehad van het op de trekker gelegde beslag en de aangekondigde executoriale verkoop. Er zijn geen feiten of omstandigheden bekend die in een andere richting zouden kunnen wijzen. In aanmerking genomen de wijze van bekendmaking van de verkoop en ook overigens is van een onrechtmatig gelegd beslag op de trekker niet gebleken.

X voert sinds 1 september 1998 een gezamenlijke huishouding met verzoeker en staat sinds 1 april 1999 op het adres van verzoeker ingeschreven. Nog afgezien van de vraag of verzoeker op grond van de hierboven genoemde acties van de Belastingdienst zelf al niet op de hoogte had kunnen zijn van de voorgenomen executoriale verkoop van de in beslaggenomen trekker, had in elk geval van X mogen worden verwacht dat zij verzoeker van het beslag op de trekker - waarvan verzoeker de eigendom claimt - in kennis had gesteld, zodat verzoeker zelf of zijn gemachtigde actie had kunnen ondernemen om de executieverkoop te voorkomen. Dat X dit niet heeft gedaan is iets dat voor rekening dient

te blijven van verzoeker en X. Dat X mogelijk heeft getracht een en ander voor verzoeker verborgen te houden, kan niet de Belastingdienst worden tegengeworpen.

Voor zover de gemachtigde van verzoeker van mening is dat hij, als bewindvoerder voor verzoeker optredend, en verzoeker op de hoogte hadden moeten worden gesteld van de voorgenomen verkoop van de trekker, wordt opgemerkt dat de Belastingdienst kan worden gevolgd in zijn standpunt dat bij het leggen van beslag op roerende zaken niet de plicht rust op de Belastingdienst om zelfstandig te onderzoeken of zich onder de in beslag genomen zaken, zaken bevinden die eigendom zijn van een ander dan de belastingschuldige. Daarnaast is niet gebleken dat voor het moment van beslaglegging op 26 maart 2002 de gemachtigde van verzoeker aan de Belastingdienst kenbaar had gemaakt dat hij optrad als bewindvoerder van verzoeker en dat van hem als zodanig toestemming nodig zou zijn voor het aanwenden van het vermogen (waartoe de onderhavige trekker behoorde) van verzoeker voor belastingschulden van X. Pas bij brief van 22 juni 2002 maakte de gemachtigde zich als bewindvoerder bij de Belastingdienst

kenbaar, waarbij hij aangaf dat de spaarsaldi van verzoeker niet mochten worden gebruikt voor het voldoen van de schulden van X. Nu in de periode na de beslaglegging op 26 maart 2002 tot de verkoop op 7 februari 2003 op geen enkele wijze de eigendom van de trekker door verzoeker en of zijn gemachtigde is geclaimd, en X heeft nagelaten melding te maken van het feit dat de trekker niet haar eigendom was, kan de Belastingdienst worden gevolgd in zijn standpunt dat er voor hem geen reden was om de geplande verkoop op 7 februari 2003 te annuleren. Hierbij speelt mee dat vóór de executie door X en de gemachtigde van verzoeker meermalen met de Belastingdienst is gecorrespondeerd over de betaling van de onderhavige aanslag, maar door geen van hen is gewezen op een eigendomsclaim van verzoeker op de trekker.

8. Wat betreft de door verzoeker verzochte hogere schadevergoeding dan € 200 moet worden geoordeeld dat de gronden waarop de Belastingdienst zijn gehoudeheid tot een hogere schadevergoeding betwist niet zo evident onjuist zijn, dat hij niet in redelijkheid tot afwijzing van dit verzoek heeft kunnen komen. Vanuit de gedachte dat een eigen verantwoordelijkheid bestaat om eventuele schade - in dit geval in het bijzonder voor verzoeker - te beperken, had onder deze omstandigheden van X hoe dan ook mogen worden verwacht dat zij verzoeker/zijn bewindvoerder dan wel de Belastingdienst vóór de executorialie verkoop over de beslaglegging van de trekker op de hoogte had gesteld, met als doel de geplande verkoop te annuleren. X heeft echter volgens verzoeker nagelaten hem dan wel zijn bewindvoerder van de verkoop op de hoogte te stellen. Deze omstandigheid dient voor rekening te blijven van verzoeker en kan in redelijkheid niet de Belastingdienst worden aangerekend.

9. Uit onderzoek van de Nationale ombudsman bij diverse (trekker)dealers in Nederland is gebleken dat de reële waarde in februari 2003 van een trekker van het hiervoor onder 1.1. genoemde merk, type en bouwjaar (ruim) boven de € 200 ligt.

Echter in aanmerking genomen dat de Nationale ombudsman is gebleken dat de Belastingdienst rechtmatig beslag op de trekker heeft gelegd, X heeft nagelaten de schade voor met name verzoeker, haar partner, te beperken, kan niet worden gezegd dat de Belastingdienst - nu volgens hem verzoeker de eigendom van de trekker heeft aangetoond - niet in redelijkheid heeft kunnen komen tot zijn beslissing om verzoeker geen vergoeding hoger dan € 200 toe te kennen. Derhalve heeft de Belastingdienst niet gehandeld in strijd met het redelijkheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de Belastingdienst/Noord/kantoor Groningen is niet gegrond.

Onderzoek

Op 29 oktober 2003 ontving de Nationale ombudsman een diezelfde dag gedateerd verzoekschrift van de heer V. te Diever, ingediend door de heer ir. D. te Wapse, met een klacht over een gedraging van de Belastingdienst/Noord/kantoor Groningen.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Financiën, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de Belastingdienst/Noord verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd hem een aantal specifieke vragen gesteld.

Vervolgens werd verzoeker in de gelegenheid gesteld op de verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De Belastingdienst/Noord deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag aan te vullen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. feiten

1. Op 26 maart 2002 legde de Belastingdienst/Particulieren/Groningen (per 1 januari 2003: de Belastingdienst/Noord/kantoor Groningen; hierna de Belastingdienst) ter invordering van een openstaande schuld op een aanslag inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen over het jaar 2000 ad € 565,31 ten name van mevrouw X beslag op (onder meer) een trekker van het merk Volvo type BM T 430 (bouwjaar 1980). X voert sinds 1 september 1998 een gezamenlijke huishouding met verzoeker en staat sinds 1 april 1999 op het adres van verzoeker te Diever ingeschreven.

Omdat er niemand op het adres van X en verzoeker aanwezig was, werd een afschrift van het proces-verbaal "Beslag op roerende goederen" achtergelaten in een gesloten enveloppe. Als verkoopdatum van de inbeslaggenomen goederen werd 25 april 2002 genoemd.

2. Op 9 april 2002 ontving de Belastingdienst een brief waarin X liet weten vanaf mei 2002 haar belastingschuld in termijnen te willen betalen. In reactie hierop stuurde de Belastingdienst haar bij brief van 11 april 2002 een formulier inhoudende een verzoek om een betalingsregeling en uitstel van betaling.

3. Bij brief van 13 mei 2002 gericht aan X wees de Belastingdienst het verzoek om een betalingsregeling af, aangezien het toegezonden formulier niet was geretourneerd.

4. Op 14 mei 2002 ontving de Belastingdienst het op 5 mei 2002 gedateerde en ingevulde formulier inzake een betalingsregeling voor de onderhavige aanslag. Op dit formulier was door verzoekers gemachtigde bij de rubriek "Bank-/girorekeningen, spaargelden, contact geld" aangegeven dat verzoeker onder bewind staat.

Het bovengenoemde verzoek werd door de Belastingdienst afgewezen.

5. Bij brief van 12 juni 2002 liet de gemachtigde van verzoeker de Belastingdienst onder meer het volgende weten:

"Hierbij verstrek ik u naar aanleiding van een telefonisch contact met uw collega enige informatie over X, (...).

(...)

Ondergetekende is bewindvoerder van (verzoeker; N.o.) met wie X sedert tenminste 2 jaar samenwoont.

(Verzoeker; N.o.) is werkzaam (...) in Diever en heeft vanwege financiële schulden in het verleden onder curatele gestaan en sinds 2 jaar staat hij onder bewind.

In het verleden heeft (verzoeker; N.o.) meerdere malen veel geld uitgegeven aan tijdelijk bij hem inwonende vrouwen en vanuit die ervaring heeft de vorige curator (...) en

ondergetekende, als huidige bewindvoerder, de afspraak gemaakt dat het vermogen van (verzoeker; N.o.) niet wordt benut ten bate van financiële `verzoeken' van derden en zeker niet ten bate van betaling van schulden van derden ook al wonen deze bij hem in.

Overigens betaalt X geen huur aan (verzoeker; N.o.). De situatie is nu stabiel ook omdat (verzoeker; N.o.) ongeveer een jaar geleden een erfenis heeft gehad waardoor hij financieel geen probleem meer kent.

U heeft een verzoek tot een betalingsregeling van X afgewezen omdat er sprake is van een gezamenlijk spaartegoed. Dat spaartegoed beschouw ik als bewindvoerder niet als een gezamenlijk bezit en zal dan ook niet worden aangewend voor betaling van de belastingschuld van X. Als bewindvoerder geef ik daarvoor, gelet op de ervaringen uit het verleden, geen toestemming.”

6. Op 29 januari 2003 werd door de Belastingdienst bij proces-verbaal een nieuwe verkoopdatum (7 februari 2003) vastgesteld. Het proces-verbaal werd wederom betekend door het afschrift in een gesloten enveloppe te deponeren in de brievenbus van het huis waar X en verzoeker woonachtig zijn. De datum van de voorgenomen verkoop werd vervolgens bekendgemaakt door het aanplakken van het biljet, waarop de verkoop werd aangekondigd, op de toegangsdeur van de woning.

7. Op 7 februari 2003 vond de executoriale verkoop van de trekker plaats.

8. Bij brief van 16 februari 2003 wendde de gemachtigde van verzoeker zich met onder meer het volgende tot de Belastingdienst:

“Als bewindvoerder van (verzoeker; N.o.), (...) stel ik vast dat u op 7 februari jl. zijn trekker, merk Volvo, hebt ontvreemd.

Deze actie was bedoeld als vergelding van een belastingschuld van X die eveneens woonachtig is op (verzoekers; N.o.) adres (...).

Ik verklaar hierbij dat de bewuste trekker eigendom is van (verzoeker; N.o.).

U heeft derhalve geen enkel recht deze trekker in beslag te nemen. Bovendien heeft u op geen enkele wijze (verzoeker; N.o.) rechtstreeks c.q. persoonlijk vooraf in kennis gesteld van uw bedoelingen.

In een vergelijkbare zaak (zie mijn brief van 12 juni 2002 gericht aan de Belastingdienst t.a.v. (...)) was reeds vastgesteld dat (verzoeker; N.o.) onder mijn bewind staat en dat schulden van X niet kunnen worden verrekend met het bezit of het vermogen van (verzoeker; N.o.). U heeft dus vooraf kunnen weten dat de zogenaamde inbeslagname op 7 februari jl. onwettig was.

(...)

Als bewindvoerder verzoek ik u dringend de trekker zo spoedig mogelijk terug te bezorgen op (verzoekers; N.o.) adres.”

9. In reactie op de hiervoor onder 8. genoemde brief van verzoekers gemachtigde reageerde de Belastingdienst bij brief van 21 februari 2003 onder meer als volgt:

“In de brief van 16 februari 2003 geeft u in de eerste volzin aan dat ik de trekker van (verzoeker; N.o.) heb ontvreemd. Ik stel uitdrukkelijk dat dat onjuist is.

De trekker is reeds op 26 maart 2002 in beslaggenomen in verband met een belastingschuld van X, sinds 1 april 1999 formeel woonachtig op het adres (...) te Diever. Op diezelfde datum is het proces-verbaal van beslag betekend aan X, middels achterlating van een afschrift van dit proces-verbaal in een gesloten envelop omdat niemand aanwezig was.

De verkoopdatum is/was vastgesteld op 25 april 2002.

Op 9 april 2002 is een briefje ontvangen, waarop stond aangegeven dat vanaf mei in termijnen betaald kon worden. Naar aanleiding hiervan is een formulier voor de aanvraag van een betalingsregeling aan haar gezonden.

Op 7 (bedoeld is 13; N.o.) mei 2002 is het verzoek om een betalingsregeling afgewezen, omdat het formulier niet was terugontvangen.

Op 14 mei 2002 is het formulier, door u ingevuld, alsnog terugontvangen.

De betalingsregeling werd opnieuw afgewezen omdat er volgens uw eigen opgave voldoende spaartegoed was om de aanslagen te voldoen, overigens wordt in dit formulier (verzoeker; N.o.), partner sinds 1-9-1998, genoemd.

Gelet op het feit dat er voordien geen enkele actie was ondernomen door X, kon worden aangenomen, dat het verzoek om een betalingsregeling werd ingediend ter voorkoming van de verkoop van de inbeslaggenomen goederen.

In afwachting van het resultaat was de verkoop opgeschort.

Op geen enkele manier was/werd vermeld dat de inbeslaggenomen trekker geen eigendom was van X.

Op 7 juni 2002 is mij medegedeeld dat "de bewindvoerder van de partner" een brief zou schrijven. Deze brief, gedateerd op 12 juni 2002, is op 12 juni 2002 ontvangen.

In de brief geeft u aan dat X sinds tenminste 2 jaar samenwoont met (verzoeker; N.o.). Tevens geeft u daarin de reden van de onder curatelestelling (bedoeld is: onder bewindstelling; N.o.) aan en dat het vermogen van (verzoeker; N.o.) niet wordt benut ten bate van financiële verzoeken van derden en zeker niet ten bate van betaling van schulden van derden, ook al wonen deze bij hem in.

Tenslotte geeft u nog aan dat het verzoek om uitstel was afgewezen omdat er sprake was van een gezamenlijk spaartegoed, doch dat dit spaartegoed uitsluitend aan (verzoeker; N.o.) toebehoort.

Wederom is in de brief geen enkele opmerking gemaakt over de eigendomsrechten van de trekker. Op 29 januari 2003 werd een nieuwe verkoopdatum vastgesteld en wel op 7 februari 2003. Het proces-verbaal van de vaststelling van deze nieuwe verkoopdatum is wederom betekend middels achterlating van een afschrift in een gesloten envelop.

De bekendmaking van deze nieuwe verkoopdatum werd tevens aangekondigd middels een aanplakbiljet op de toegangsdeur van de woning.

Omdat geen verzet tegen de executie was aangetekend, noch een beroepschrift tegen de voorgenomen verkoop, wegens (vermeende) eigendomsrechten was ontvangen, heeft de verkoop op 7 februari 2003 plaatsgevonden.

Bij alle deze acties zijn de bepalingen van art. 14 van de Invorderingswet (1990; zie Achtergrond, onder 2.; N.o.) en de vergelijkbare artikelen van de Burgerlijke Rechtsvordering in acht genomen.

U begrijpt dat van ontvreemding geen sprake is.

Ik ga er dan ook vanuit dat door u een verkeerde woordkeuze is gemaakt.

Overigens heb ik de deurwaarder nog gevraagd of het aannemelijk was dat de trekker de eigendom was van X. Hierop heeft hij mij geantwoord dat het aannemelijk was dat X een trekker zou kunnen besturen en waarom zou deze dan geen eigendom van haar kunnen zijn. Van "enig commentaar" omtrent de eigendom van de trekker was niets gebleken.

Tenslotte wil ik nog opmerken dat als mocht blijken dat (verzoeker; N.o.) niets van de inbeslagneming afwist, dit niet aan mij kan worden verweten.

Als de ene partner acties van een schuldeiser verzwijgt voor de andere partner, kan dat de schuldeiser niet worden verweten."

10. De gemachtigde van verzoeker berichtte bij brief van 26 februari 2003 de Belastingdienst onder meer het volgende:

“Ik kan u meedelen dat noch (verzoeker; N.o.), noch ondergetekende op de hoogte zijn geweest en evenmin op de hoogte zijn gesteld van het feit dat de trekker in beslag zou worden genomen.

Ondanks de zorgvuldigheid van de door u gevolgde procedure blijft staan dat u een schuld aan X heeft trachten te innen met de inbeslagname van een object dat eigendom is van een onder bewind staande relatie van haar. U heeft geen enkel bewijs in handen dat de trekker eigendom zou zijn van X en u hebt kunnen weten dat de inbeslagname van goederen van (verzoeker; N.o.) in dit geval niet rechtmatig is.

De opmerking van de deurwaarder die u citeert aangaande de trekker (X zou eigenaresse van de trekker kunnen zijn omdat ze een trekker zou kunnen besturen) komt mij ridicul voor en bevestigt dat u geen deugdelijke argumenten in handen hebt om uw standpunt te staven. Veel logischer zou de inschatting van de deurwaarder zijn geweest dat de trekker eigendom is van (verzoeker; N.o.) aangezien ik u er niet van hoeft te overtuigen dat er zelden een vrouw eigenaresse is van een trekker.

Ik stel voor dat u (verzoeker; N.o.) een passend schikkingsvoorstel doet.”

11. In reactie op de hiervoor onder 10. genoemde brief deelde de Belastingdienst bij brief van 10 maart 2003 onder meer het volgende mee:

“In de brief van 21 februari 2003 heeft (de Belastingdienst; N.o.), het verloop weergegeven.

Nu er geen bezwaar/beroep was binnengekomen bij de ontvanger mocht hij er van uit gaan dat zondig tot executoriale verkoop van de trekker ten laste van mevrouw X kon worden overgegaan. Aan alle formaliteiten daarvoor is door de ontvanger en de belastingdeurwaarder voldaan.

Achteraf wordt duidelijk dat de trekker mogelijk geen eigendom was van X. Dit valt de ontvanger nu niet tegen te werpen.

Helaas kan ik op uw verzoek om een schikkingsvoorstel te doen niet ingaan. Ik ben bereid om u, wanneer u de eigendomsrechten van (verzoeker; N.o.) aantoont, de executieopbrengst ten behoeve van (verzoeker; N.o.) ter beschikking te stellen. De executieopbrengst bedraagt € 200.”

12. Bij brief van 29 juli 2003 liet de gemachtigde van verzoeker de Belastingdienst in reactie op de brieven van 21 februari en 10 maart 2003 onder meer weten:

“Op basis van advies van mijn advocaat verzoek ik u met u in gesprek te mogen treden omtrent de afwikkeling van deze zaak. Zij adviseert om een gesprek te voeren met als inzet een hogere vergoeding voor de in beslag genomen trekker, een vergoeding die in betere verhouding staat tot de geschatte waarde van de trekker (€ 4.000).

Het aanbod van de (de Belastingdienst; N.o.) om de executieopbrengst ter beschikking te stellen aan (verzoeker; N.o.) acht mijn advocaat verre van reëel.

Om u van het redelijke van mijn voorstel te kunnen overtuigen wil ik u gaarne in een persoonlijk onderhoud de achtergronden van deze zaak toelichten.

In de tweede plaats wil ik u vragen alle relevante stukken te doen toekomen die zijn verstuurd aan het adres van mijn cliënt (...) weliswaar ten name van X. (Verzoeker; N.o.) heeft deze stukken namelijk niet gezien. Ook wil ik graag een kopie ontvangen van het aanplakbiljet dat aan de voordeur van het huis van (verzoeker; N.o.) is bevestigd. X geeft namelijk aan het aanplakbiljet niet gezien te hebben.”

13. Op 3 oktober 2003 vond een gesprek plaats tussen de gemachtigde van verzoeker en de Belastingdienst.

14. Naar aanleiding van het hiervoor onder 13. gehouden gesprek deelde de Belastingdienst de gemachtigde bij brief van 9 oktober 2003 onder meer het volgende mee:

“Op vrijdag 3 oktober 2003 bespraken wij de kwestie van de executoriale verkoop van de trekker van (verzoeker; N.o.). U stelde zich daarbij op het standpunt dat de Belastingdienst onrechtmatig heeft gehandeld door het in beslag nemen en executoriaal verkopen van een trekker - naar uw zeggen in eigendom toebehorende aan (verzoeker; N.o.) - voor belastingschulden van X. (Verzoeker; N.o.) en X voeren een gemeenschappelijke huishouding.

Ook na uw toelichting omtrent de achtergronden van deze kwestie, volhard ik in mijn standpunt dat de Belastingdienst in casu juist heeft gehandeld en derhalve niet schadelijkt is.

In zijn brief van 10 maart 2003 biedt (de Belastingdienst; N.o.) aan de executieopbrengst ad € 200,- aan (verzoeker; N.o.) ter beschikking te stellen. Dit aanbod geldt nog steeds.”

B. Standpunt verzoeker

1. Voor het standpunt van verzoeker wordt verwezen naar de klachtsamenvatting onder Klacht.

2. In het verzoekschrift van 29 oktober 2003 van de gemachtigde van verzoeker staat onder meer vermeld dat zonder dat verzoeker en zijn gemachtigde daarvan op de hoogte waren gesteld de executoriale verkoop van de trekker had plaatsgevonden. Volgens de gemachtigde was de trekker voor verzoeker een belangrijk en relatief kostbaar gebruiksvoorwerp en had de trekker voor hem een hoge emotionele waarde. De gemachtigde stelt dat X tegen hem heeft ontkend dat zij iets wist van de inbeslagneming

en vervolgens de verkoping. De Belastingdienst was tot de inbeslagneming en verkoping overgegaan omdat hij volgens de gemachtigde in de (onwaarschijnlijke) veronderstelling verkeerde dat de trekker de eigendom van X was. Dit was echter niet het geval, aldus de gemachtigde.

Volgens de gemachtigde bewaakt hij als de bewindvoerder van verzoeker feitelijk op verzoek van de overheid de financiële positie van verzoeker en onttrekt dezelfde overheid hem thans de mogelijkheid om deze taak op een verantwoorde manier uit te voeren. Door zonder instemming van de bewindvoerder de trekker van verzoeker te verkopen handelde de Belastingdienst daarmee niet rechtmatig, aldus de gemachtigde. Voorts wees de gemachtigde erop dat de Belastingdienst had kunnen weten dat de schulden van X niet via het vermogen van verzoeker mogen worden verrekend. Bij brief van 12 juni 2002 had de gemachtigde de Belastingdienst reeds laten weten dat verzoeker onder zijn bewind staat. Ook toen dreigde de schuld van X te worden afgeschoven op verzoeker, aldus de gemachtigde.

3. Als bijlage bij zijn brief van 3 november 2003 stuurde de gemachtigde de Nationale ombudsman een kopie van een brief van 19 maart 2003 inhoudende een taxatierapport van een landbouwmechanisatiebedrijf te Dwingeloo gericht aan verzoeker met onder meer het volgende:

“Naar aanleiding van uw verzoek daartoe doen wij u toekomen het volgende,

Verkoopwaarde Volvo trekker type 430 met cabine, banden 90 %, accu en startmotor nieuw.

Trekker verkeerde in redelijke staat van onderhoud.

Prijs in marge € 4.000,--.“

C. Standpunt Belastingdienst/Noord

1. Bij brief van 16 januari 2004 stelde de Nationale ombudsman de Belastingdienst de volgende vragen:

“1. Staat voor u vast dat door verzoeker is aangetoond dat de inbeslaggenomen en inmiddels verkochte zaak aan hem toebehoorde en u daarbij - achteraf gebleken te zijn - geen beroep toekwam op de toepassing van het fiscale bodemrecht?

2. Zo ja, bent u in dat geval van oordeel dat u met uw aanbod tot (volledige) schadevergoeding bent overgegaan? Zo ja, waarop baseert u uw standpunt? Zo nee, waarom niet?”

2. In reactie op de klachtsamenvatting en de hiervoor onder 1. genoemde vragen liet de Belastingdienst bij brief van 11 februari 2004 de Nationale ombudsman onder meer het volgende weten:

Feiten en omstandigheden

1. X staat sinds 1 april 1999 ingeschreven op het adres (...) te Diever.
2. Op 26 maart 2002 is een tractor in beslag genomen voor een belastingaanslag op naam van X (...). Daar de deurwaarder niemand aantroef heeft hij een betekend afschrift van het proces-verbaal van beslag in een gesloten envelop in de brievenbus gedeponerd. De verkoopdatum was bepaald op 25 april 2002.
3. Op 9 april 2002 verzoekt X schriftelijk om haar belastingschuld vanaf mei in termijnen te mogen betalen. Naar aanleiding daarvan is de verkoop opgeschort en is aan haar een formulier "Verzoek Betalingsregeling en uitstel van betaling van belasting en/of premie Voor particulieren" verstrekt. Daar dit formulier niet is terugontvangen is op 7 (bedoeld is 13; N.o.) mei 2002 het verzoek om een betalingsregeling afgewezen.
4. Op 14 mei 2002 is het formulier alsnog ingevuld door (de gemachtigde van verzoeker; N.o.) en geretourneerd (...). In het formulier geeft (de gemachtigde; N.o.) onder andere aan dat X vanaf 1 september 1998 een gezamenlijke huishouding voert met (verzoeker; N.o.) en dat op een spaarrekening een saldo aanwezig is groot € 18.019 (daarbij wordt de kanttekening gemaakt "N.B.: (verzoeker; N.o.) staat onder bewind"). Naar aanleiding van het ingevulde formulier is het verzoek conform het vigerende beleid wederom afgewezen.
5. Op 12 juni 2002 schrijft (de gemachtigde van verzoeker; N.o.) de Belastingdienst dat hij bewindvoerder is van (verzoeker; N.o.) met wie X sedert ten minste 2 jaar samenwoont. Verder geeft hij aan dat hij met de vorige curator de afspraak heeft gemaakt dat het vermogen van (verzoeker; N.o.) niet wordt benut ten bate van financiële 'verzoeken' van derden en zeker niet ten bate van schulden van derden ook al wonen deze bij hem in. Ondanks dat hij het spaartegoed op het eerder genoemde formulier heeft vermeld, geeft hij in zijn brief aan dat hij het spaartegoed niet beschouwt als een gezamenlijk bezit.
6. Op 29 januari 2003 is bij proces-verbaal een nieuwe verkoopdatum vastgesteld. Deze werd bepaald op 7 februari 2003. Het proces-verbaal werd wederom betekend door het afschrift in een gesloten envelop te deponeren in de brievenbus. De datum van de voorgenomen verkoop werd vervolgens bekendgemaakt door het aanplakken van een biljet, waarop de verkoop wordt aangekondigd, op de toegangsdeur van de woning, gelegen (...) te Diever. Tegen de verkoop werd geen verzet aangetekend. Ook werd geen beroepschrift ontvangen tegen de voorgenomen verkoop. De verkoop heeft op 7 februari 2003 plaatsgevonden.

7. Op 3 oktober 2003 vond een bespreking plaats tussen (de gemachtigde van verzoeker; N.o.) en (de Belastingdienst; N.o.). In dat gesprek zijn onder andere

de feiten, zoals vermeld onder de punten 1 tot en met 6 met (de gemachtigde van verzoeker; N.o.) doorgenomen. Ook kwam aan de orde dat bij de besluitvorming bij dit soort kwesties alleen zakelijke argumenten van doorslaggevende betekenis zijn. Aan het einde van het gesprek heeft (de Belastingdienst; N.o.) aangegeven dat hij zich gebonden acht aan het aanbod om aan (verzoeker; N.o.) de executie- opbrengst ter hand te stellen.

Geschil

- (De gemachtigde van verzoeker; N.o.), in zijn kwaliteit van bewindvoerder van (verzoeker; N.o.), is het niet eens met het feit dat de tractor van (verzoeker; N.o.) in beslag is genomen en geëxecuteerd is voor belastingschulden van X.

- Op verzoek van de overheid bewaakt (de gemachtigde van verzoeker; N.o.) de financiële positie van (verzoeker; N.o.). Diezelfde overheid maakt hem dit onmogelijk.

Beschouwing

De Belastingdienst heeft, bij het treffen van invorderingsmaatregelen om de openstaande aanslag ten name van X te innen, zich steeds aan de wettelijke regels gehouden. Door betekening van het beslag, maar in ieder geval door de aankondiging van de verkoop aan zijn adres ("het aanplakken") had (verzoeker; N.o.) kunnen, of moeten weten dat het te verkopen object zijn tractor betrof. Bij het leggen van een beslag op roerende zaken hebben de deurwaarder en de ontvanger niet de plicht om zelfstandig te onderzoeken of zich onder de in beslag genomen zaken zich zaken bevinden die eigendom zijn van een ander dan de belastingschuldige. Bij de ontvanger is geen beroepschrift ex artikel 22 Invorderingswet 1990 (zie Achtergrond, onder 2.; N.o.) ingediend of verzet aangetekend op grond van artikel 435, lid 3, Wetboek van Burgerlijke rechtsvordering (zie Achtergrond, onder 1.; N.o.). De ontvanger kon en mocht er dan ook van uitgaan dat de tractor eigendom was van X.

Tijdens de briefwisseling, welke is gevoerd na de executie, is (de gemachtigde van verzoeker; N.o.) - uit louter piëteitsoverwegingen - de verkoopopbrengst van de tractor aangeboden. Aan dit aanbod ontbreekt elke wettelijke grondslag.

Conclusie

Ik acht de klacht van (...) ongegrond.

Omtrent geschilpunt twee merk ik op dat aan deze redenering geen zakelijke argumenten ten grondslag liggen. Ten aanzien van dit punt concludeer ik dan ook niet.

Aan het aanbod om de executieopbrengst (verzoeker; N.o) ter hand te stellen acht ik mij gebonden.

Mijn reactie op de vragen

1. Bij de stukken van (de gemachtigde van verzoeker; N.o.) trof ik niet aan het verzekeringsbewijs waarnaar hij verwijst, noch andere stukken waaruit de eigendom van (verzoeker; N.o.) blijkt. Ik kan mij hier dus geen mening over vormen. Een beroep op artikel 22 Invorderingswet 1990 treft geen doel, daar een tractor niet "dient ter stoffering van de bodem".

2. Uit mijn beschouwing en conclusie blijkt mijn standpunt in deze."

D. Reactie verzoeker

1. In reactie op het standpunt van de Belastingdienst deelde de gemachtigde van verzoeker bij brief van 25 maart 2004 onder meer het volgende mee:

"1. Naar aanleiding van punt 4 en 5: de informatie is feitelijk juist; ik kan er aan toevoegen dat ik meerdere keren met succes heb weten te voorkomen dat schulden van X werden verhaald op (verzoeker; N.o.). Een voorbeeld betreft een zaak die is afgehandeld door Deurwaarderskantoor S. te Ommen (...). Ik heb een reeds ingesteld loonbeslag op het loon van (verzoeker; N.o.) weten terug te schroeven.

In 2002 wees de belastingdienst (...) een verzoek tot een betalingsregeling voor het betalen van achterstallige belasting aan X af vanwege het genoemde spaarsaldo. In een brief van 12 juni 2002 aan de Belastingdienst (...) heb ik gewezen op het feit dat (verzoeker; N.o.) onder bewind staat en dat het spaartegoed niet X toekomt; de belastingdienst besloot daarop de afbetalingsregeling wel te accepteren.

Het feit dat ik het bestaan van het spaarsaldo heb genoemd tegenover de belastingdienst is puur een kwestie van het op een eerlijke wijze beantwoorden van vragen op het belastingformulier. Het enkel vermelden van het bestaan van dit saldo rechtvaardigt niet het doen van een beroep door de belastingdienst op dit spaarsaldo ter leniging van schulden van X.

2. Naar aanleiding van punt 6: (verzoeker; N.o.) heeft mij nadrukkelijk aangegeven hiervan niets te hebben vernomen; (verzoeker; N.o.) werkte full-time is derhalve overdag niet thuis en hem kennende ben ik er voor 100% van overtuigd dat hij de waarheid spreekt. Hij zou mij als bewindvoerder eveneens direct van deze bekendmakingen op de hoogte hebben gesteld, als hij ze had gezien. Overigens weerspiegelen deze feiten niet de kern van de zaak. Ik maak ook geen bezwaar tegen de gevolgde bekendmakingsprocedure van de belastingdienst. Ik spreek uitsluitend het vermoeden uit dat X deze zaken voor (verzoeker; N.o.) getracht heeft verborgen te houden hoewel zij ook dat tegenspreekt."

2. Als bijlage bij de hiervoor onder 1. genoemde brief stuurde de gemachtigde de Nationale ombudsman een duplicaat van een aan verzoeker afgegeven polis van verzekeringsmaatschappij U. Deze polis was geldig van 1 maart 2003 tot 1 maart 2004 inzake een tractor VOLVO BM T 430 uit het bouwjaar 1980.

E. Reactie Belastingdienst/Noord

In reactie op het standpunt van verzoeker berichtte de Belastingdienst bij brief van 13 april 2004 onder meer als volgt:

“Uit (de; N.o.) reactie (van de gemachtigde van verzoeker; N.o.) blijkt mijns inziens dat hij het verweer van de Belastingdienst niet weerspreekt. In zijn conclusie spreekt hij “uitsluitend het vermoeden uit dat X deze zaak voor (verzoeker; N.o.) getracht heeft verborgen te houden, hoewel zij ook dat tegenspreekt”.

Waar het echter om draait is, of:

1. (van de gemachtigde van verzoeker; N.o.) aantoont dat de tractor ten tijde van de beslaglegging eigendom was van (verzoeker; N.o.), en
2. De Belastingdienst wist of had kunnen weten dat de tractor bij de beslaglegging ten laste van X in eigendom toebehoorde aan een ander.

Ad1

(De gemachtigde van verzoeker; N.o.) overlegt een kopie van een duplicaat - als verzekeringsbewijs ongeldig - op naam van (verzoeker; N.o.). Hieruit blijkt dat (verzoeker; N.o.) een tractor Volvo BM T 430 heeft verzekerd bij U.

Deze verzekering is geldig van 01-03-2003 tot 01-03-2004. N.B.: De executie van de traktor heeft op 7 februari 2003 plaatsgevonden.

De eigendom van een roerende zaak kan niet worden aangetoond met een - op naam staand - bewijs van verzekerd zijn van het object. Zeker bij motorvoertuigen komt het zo wie zo meer dan incidenteel voor dat eigenaar en verzekerde twee verschillende personen zijn.

Ad 2

Zoals reeds eerder aangegeven in mijn brief van 11 februari 2004 rust er bij de deurwaarder en de ontvanger bij het leggen van een beslag roerende zaken niet de plicht om zelfstandig te onderzoeken of zich onder de in beslag genomen zaken zich zaken bevinden die eigendom zijn van een ander dan de belastingschuldige. Sterker nog, de beslagene moet zich realiseren dat het in beslag genomen object eigendom van een ander is en dit tijdens het beslagleggen aan de deurwaarder melden, of anders later de eigenaar

inlichten.

Mijn conclusie is dan ook dat:

- Door belanghebbende niet is aangetoond dat (verzoeker; N.o.) eigenaar is van de tractor.
- Op de Belastingdienst niet de plicht rust om na te gaan of de in beslag genomen tractor eigendom van een ander dan beslagene is.
- Wanneer er al sprake van schadeplicht is deze op X rust.”

F. NADERE REACTIE VERZOEKER

1. Bij brief van 27 april 2004 verklaarde de gemachtigde dat verzoeker sinds 10 oktober 1989 eigenaar van de trekker (Volvo T 430) was.
2. Bij de hiervoor onder 1. genoemde brief was een kopie gevoegd van een aan verzoeker gerichte nota, gedateerd 10 oktober 1989, van de aankoop van de bovengenoemde trekker. Op de kopie van de nota staat een aankoopprijs van f. 9.000 (afgerond € 4.084) vermeld.
3. Voorts was bij de onder 1. vermelde brief gevoegd een kopie van een aan verzoeker gerichte nota van 1 maart 2002 van verzekeringsbedrijf U. Uit deze nota blijkt dat verzoeker voor de periode 1 maart 2002 tot 1 maart 2003 een bepaald bedrag aan U. verschuldigd was in verband met de tractor wettelijke aansprakelijkheidsverzekering voor een Volvo BM T 430 van het bouwjaar 1980. Voorts blijkt uit de nota dat deze behoort bij een polis die 13 oktober 1989 gedateerd was.

G. NADERE REACTIE BELASTINGDIENST/NOORD

In reactie op de nadere reactie van de gemachtigde van verzoeker bij brief (inclusief bijlagen) van 27 april 2004 deelde de Belastingdienst bij brief van 6 mei 2004 onder meer het volgende mee:

“Uit de door u gefaxte kopieën blijkt dat (verzoeker; N.o.) zich op 13 oktober 1989 een Volvo T430 heeft aangeschaft. Deze heeft hij op 13 oktober 1989 verzekerd bij U.

(...)

Ten aanzien van goederen van derden is in de Leidraad invordering 1990 de volgende bepaling opgenomen.

“§ 5. Het beroepschrift ex artikel 22 van de wet (Invorderingswet 1990; N.o.) en het verzet ex artikel 435, derde lid, Rv (Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering; N.o.)”

(Art. 22, § 5) Beroepschrift algemeen

1. Het beroepschrift ex artikel 22 van de wet moet worden ingediend bij de ontvanger, waaronder de belastingschuldige ressorteert. Een beroepschrift kan niet meer worden ingediend als het beslag is opgeheven of vervallen, bijvoorbeeld omdat de ingeslaggenomen zaken inmiddels zijn verkocht of de belastingschuldige failliet is verklaard en het gaat om bezitloos verpande zaken die door het faillissement weer in de boedel vallen. Wordt desalniettemin toch een beroepschrift ingediend, dan zal dit beroepschrift door de directeur over het algemeen in verband met termijnoverschrijding niet ontvankelijk worden verklaard en ambtshalve, als zijnde ongegrond, worden afgewezen op grond van het feit dat het beslag is opgeheven of vervallen."

Eerst op 29 april 2004 toont (de gemachtigde van verzoeker; N.o.) aan en verklaart hij dat de tractor eigendom is van (verzoeker; N.o.). Als er al sprake is van enige schadeplicht dan strekt deze zich niet verder uit dan de executie-opbrengst. Immers, door de verkoop in het openbaar is de waarde van de tractor op objectieve wijze vast komen te staan."

H. AANVULLENDE INFORMATIE

Uit onderzoek van de Nationale ombudsman bij diverse (trekker)dealers in Nederland is hem gebleken dat de reële waarde in februari 2003 van een trekker Volvo BM T 430 met het bouwjaar 1980 (ruim) boven de € 200 lag. De Nationale ombudsman heeft zich hierbij onder meer gebaseerd op de op 10 juni 2004 van de (trekker)dealer LMB. Leenders te Liessel verkregen informatie.

I. NADERE REACTIE VERZOEKER

De gemachtigde van verzoeker liet bij brief van 12 september 2004 aan de Nationale ombudsman weten dat hij in zijn brief van 12 juni 2002 gericht aan de Belastingdienst beargumenteerd had meegedeeld dat hij als bewindvoerder geen toestemming had gegeven tot het aanspreken van het spaartegoed van verzoeker ten behoeve van het vereffenen van de schuld van X. Volgens de gemachtigde was er door de Belastingdienst niet op zijn brief gereageerd.

Het niet verlenen van een betalingsregeling aan X had geleid tot de inbeslagname van de trekker van verzoeker. Het was volgens de gemachtigde onjuist dat het verzoek tot een betalingsregeling was ingesteld om te voorkomen dat eventueel in beslag genomen goederen zouden worden verkocht, zoals de Belastingdienst dat suggereerde in zijn brief van 21 februari 2003. Het verzoek om een betalingsregeling was gedaan omdat dit een reguliere mogelijkheid was om een belastingschuld gespreid te kunnen betalen, aldus de gemachtigde.

J. NADERE REACTIE BELASTINGDIENST/NOORD

Daarnaar gevraagd door de Nationale ombudsman deelde de Belastingdienst bij brief van 3 november 2004 mee dat de gemachtigde hem eerst op 18 februari 2003 de beschikking had gefaxt waaruit blijkt dat hij als bewindvoerder voor verzoeker optreedt. De executoriale verkoop vond echter reeds plaats op 7 februari 2003, aldus de Belastingdienst.

K. reactie op verslag van bevindingen van verzoeker

Naar aanleiding van het toegezonden verslag van bevindingen liet de gemachtigde bij brief van 8 januari 2005 onder meer het volgende weten:

“1. (A.5. en C.2.; N.o.) Verzoeker is aanvankelijk onder curatele geplaatst en later onder bewind. De reden daarvan was dat verzoeker o.a. niet bij machte is gebleken om zijn financiën zelf te beheren en verschillende keren in de problemen is gekomen onder andere als gevolg van bij hem inwonende vrouwen. Verzoeker is minder begaafd. Destijds is op last van de toenmalige burgemeester van Diever, de heer O., curatele aangevraagd. Ik vermeld dit gegeven ter aanvulling omdat het niet zozeer een persoonlijk afspraak is tussen de vorige curator en de huidige bewindvoerder om het vermogen van verzoeker te beschermen tegen schulden van derden maar zowel aanleiding als gevolg is van het vanwege justitie onder respectievelijk curatele en bewind stellen van verzoeker op voorspraak van de burgemeester.

2. (A.8.; N.o.): Dat verzoeker totaal verrast was van de openbare verkoop en dus niet op de hoogte is geweest van de aangegeven berichtgevingen van de belastingdienst blijkt ook het feit dat verzoeker van de vermissing van de trekker aangifte heeft gedaan bij de politie te Diever. Ondergetekende heeft zelf met de politie destijds de `vermissing' besproken waarbij aanvankelijk serieus uitgegaan werd van diefstal. De politie heeft eveneens onderzoek uitgevoerd als reactie op de aangifte.

3. (A.9.; N.o.). De aanname van de belastingdienst dat er een verzoek om een betalingsregeling werd ingediend ter voorkoming van verkoop is geheel onjuist. Ik was destijds volledig onkundig over een eventuele verkoop.

4. (A.9.; N.o.) er staat gearceerd: Op geen enkele manier was/werd vermeld dat de inbeslaggenomen trekker geen eigendom was van X. Ter reactie hierop nog het volgende: er was geen enkele aanleiding om dit gegeven te vermelden omdat dit gegeven bij invuller onbekend was en als het bij hem bekend zou zijn zou hij direct actie zou hebben ondernomen om aan te geven dat de trekker toebehoort aan (...) verzoeker niet aan X.

5. (C.2.; N.o.): het verzekeringsbewijs is destijds, direct na de constatering van ondergetekende dat de trekker openbaar was verkocht door ondergetekende gefaxt naar de Belastingdienst, filiaal Hoogeveen. Ik heb destijds als eerste reactie gebeld met de Belastingdienst om bevestigd te krijgen of de trekker inderdaad was verkocht en om te achterhalen of de trekker nog weer terug te kopen was. De Belastingdienst heeft mij toen

meegedeeld welke garage de trekker had gekocht op voorwaarde dat ik het verzekeringsbewijs (als bewijs van eigendom) zou faxen. Dat is direct daarna gebeurd waarna ik de naam doorkreeg van de `opkoper". Deze opkoper had helaas echter de trekker al weer doorverkocht aan onbekenden zoals hij aangaf.

Uit dit relaas kan tevens opgemaakt worden dat het faxen van het verzekeringsbewijs voor de belastingdienst voldoende was om te kunnen vaststellen dat (verzoeker; N.o.) eigenaar was van de trekker en dat zij, door het verstrekken van de naam van de opkoper bereid waren om mee te werken aan de mogelijkheid de trekker zo snel mogelijk weer te kunnen terugkopen."

Achtergrond

1. Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering

Artikel 435

"1. Het staat aan de executant vrij te gelijktijd beslag te leggen op alle voor beslag vatbare goederen, waartoe hij bevoegd is zijn vordering te verhalen.

2. Hij is verplicht een beslag dat strekt tot verhaal op een goed dat aan een ander dan de schuldenaar toebehoort, en dat ten laste van die ander wordt gelegd, binnen acht dagen aan de schuldenaar te betekenen.

3. Wordt een beslag van de in het vorige lid bedoelde strekking ten laste van de schuldenaar gelegd, dan is de beslaglegger verplicht het binnen acht dagen aan de ander te betekenen of, zo hij diens recht niet kent, onverwijld nadat hij van dat recht kennis heeft gekregen. Indien de ander, voordat acht dagen na deze betekening zijn verstreken, schriftelijk aan de deurwaarder mededeelt zich tegen het verhaal op zijn goed te verzetten, geldt het beslag jegens hem als conservatoir en kan de executie jegens hem slechts plaatsvinden uit hoofde van een tegen hem verkregen executoriale titel om deze executie te dulden."

2. Invorderingswet 1990 (Wet van 30 mei 1990, Stb. 221)

Artikel 14

"1. Het dwangbevel levert een executoriale titel op, die met toepassing van de voorschriften van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering kan worden tenuitvoergelegd.

2. Tenuitvoerlegging op grond van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering van een dwangbevel, dat op de voet van artikel 13, derde lid, is betekend, geschiedt niet dan na betekening van een hernieuwd bevel tot betaling. De betekening van het hernieuwd bevel

tot betaling geschiedt overeenkomstig de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering met betrekking tot de betekening van exploitatie, met dien verstande dat indien de betekening geschiedt overeenkomstig artikel 47 van die wet het exploitatie van de belastingdeurwaarder een bevel inhoudt om binnen twee dagen te betalen; artikel 13, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing.

3. Het tweede lid vindt geen toepassing ingeval het dwangbevel met toepassing van artikel 15, eerste lid, aanhef en onderdeel c, terstond ten uitvoer kan worden gelegd.”

Artikel 22 (zoals het gold voor de wetwijziging van 1 maart 2004)

“1. Derden die geheel of gedeeltelijk recht menen te hebben op roerende zaken waarop ter zake van een belastingschuld beslag is gelegd, kunnen een beroepschrift richten tot de directeur, mits zulks doende vóór de verkoop en uiterlijk binnen zeven dagen, te rekenen van de dag der beslaglegging. Het beroepschrift wordt ingediend bij de ontvanger, tegen een door deze af te geven ontvangstbewijs. De directeur neemt zo spoedig mogelijk een beslissing. De verkoop mag niet plaatshebben, dan acht dagen na de betekening van die beslissing aan de reclamant en aan degene tegen wie het beslag is gelegd, met nadere bepaling van de dag van verkoop.

2. Door het indienen van een beroepschrift op de voet van het eerste lid, verliest de belanghebbende niet het recht om zijn verzet voor de burgerlijke rechter te brengen.”